

MẸ RU CÁNH VỒNG CA DAO

Ca dao là tiếng mẹ ru con
Đêm trần trọc giữa cánh đồng thao thức
Đèn báo bão chập chờn trong lồng ngực
Không thể nào đau hơn nữa mẹ ta

Ca dao là tiếng cuộc bên nhà
Mỗi lần nhớ đất đai về cố thổ
Nơi cất rốn chôn nhau từ muôn thuở
Đã thấm sâu trong máu thịt đồng bào

Ca dao là ngọt bùi với mặn trầu cau
Là suối reo ngựa chồm lên bóng núi
Là thảo nguyên những đồi xanh rong ruổi
Tiếng đàn bầu dưới ánh trăng giêng

Ca dao đem con sóng vỗ bên triền
Khi mùa chướng nhánh bần hường ra trái
Bạn xuống câu hớp bèo đêm tụ lại
Bài vọng cổ xuống xề
nhắm trăng sáng đưa cay

Ca dao là chái bếp quê nghèo
tần tảo hạt ngô khoai
Ngọn lửa ấm theo cánh cò bay lá
Là khói quyện hương đồng rơm rạ
Túp lều tranh nơi cuối xóm ta chờ

Ca dao là cánh võng tròn nghe vọng tiếng ầu ơ
Nôi mẹ ru suốt chiều dài đất nước
Biển và non núi rừng soi ánh đuốc
Dẫn ta đi về phía trời hồng

Ca dao là câu hò Đồng Tháp menh mông
Điều lý giao duyên Cửu long chiều man mác
Sông Hậu sông Tiền như lời thơ lời ý nhạc
Châu thổ hiền từ nhìn cánh vạc biển bùng

Xin được gieo hạt ngà
trên đất cằn sỏi đá rừng rưng
Để thấy nhỏ nhoi
Mà vươn mình đang lớn dậy
Để thương những con người từng trải
Đêm Hiền Lương nhớ câu ví dặm Quảng Đà

Ca dao ươm mầm hạt ngọc phù sa
Vãi vãi luống cày tháng năm đầy bi tráng
Đất nước anh hùng hóa thi nhân hào sảng
Đem ca dao truyền lại cho người
Bầu trời xanh chim hót mỗi mùa vui ...

l i ê n p h ư ơ n g